

Anita Verkerk

Ambertrilogie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Amber Trilogie

ISBN 9789462041981

Deze Trilogie bevat:

- * Bedrogen Liefde
- * Een nieuwe Toekomst
- * Eindelijk Gelukkig

© 2017 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2017 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

INHOUDSOPGAVE:

Bedrogen Liefde	5
Een nieuwe toekomst	223
Eindelijk gelukkig	459

ANITA VERKERK

Bedrogen
Liefde

Uitgeverij Cupido

“Als we blij en vol goedheid en liefde zijn voor de hele wereld, dan ontvangen we de liefde van alle kanten. Liefde opent alle deuren, hoe dicht ze ook mogen zitten, hoe vastgeroest ze ook mogen zijn doordat ze lang niet meer geopend zijn.”

Maharishi Mahesh Yogi

PROLOOG

Soest, augustus 1995

De brievenbus klepperde. Amber Wilkens spitste haar oren. Was dat de post? Zou ze eindelijk bericht van Vincent krijgen?

Even legde ze haar hand op haar licht gezwollen buik, daarna draafde ze met drie treden tegelijk de trap af.

Ze rukte de deur naar het halletje open en haar ogen flitsen over de brieven, die her en der over de bruine voordeurmat verspreid lagen.

Zag ze dat goed? Lag daar een gele enveloppe met een vreemde, blauwe postzegel?

Ze hurkte wat bibberig neer, viste de brief onder de kleurige reclamefolders vandaan en bekeek de afzender. Daarna scheurde ze met trillende vingers het papier open.

Hallo Amber,

Wat een pech, dat het zo gelopen is. Dat zo'n stom condoom ook zomaar scheurt. En dat het dan gelijk raak is, is echt balen. Dat verwacht je toch niet? Rot voor je.

Heb je het al laten doen? Of moet het nog? In elk geval heb ik mijn vader gevraagd om 1000 gulden op je giro over te maken. Ik heb natuurlijk niet gezegd waarvoor, maar dat snap je zelf wel. Er is ook geld genoeg over om chocola of bonbons voor te kopen. Voor de schrik.

Je snapt wel dat ik hier niet weg kan, hè? Een etmaal

vliegen alleen maar om je mooie handje vast te houden, heeft ook niet veel nut. We zien elkaar als ik volgend jaar terug ben uit Nieuw-Zeeland.

Sterkte van Vincent.

P.S. Hartstikke gaaf hier. Mooi weer, leuke meiden...

Best uit te houden. Dag!

Amber voelde hoe al het bloed uit haar gezicht wegtrok. Terwijl haar verkrampte vingers het vel papier tot een kreukelige prop knepen, leunde ze duizelig tegen de muur. Duizend gulden. Hij liet zijn pa duizend gulden overmaken voor de kosten. En chocola nota bene. Ze lustte niet eens chocola. Zeker nu niet.

Maar wat had ze dan verwacht? Dat hij op het eerste het beste vliegtuig zou springen om haar te komen helpen? Ze drukte haar hand tegen haar mond en kwam moeizaam overeind.

Overgeven. Ze moest ineens ontzettend overgeven.

* * *

Toen ze uit de wc kwam, stond haar tweelingzus Jade in de gang. Zoals zo vaak had Amber even het gevoel dat ze in een spiegel keek, zo veel leken ze op elkaar.

Lange rode haren, die als een waterval op hun schouders dansten, grijze ogen, een volle mond in een bijna klassiek Grieks gezicht en een slank figuurtje.

Maar daar hield de vergelijking op. Ze mochten van buiten als twee druppels water op elkaar lijken, van binnen waren ze totaal anders.

“Eindelijk bericht van Vincent?” vroeg Jade.

Amber knikte en mikte de prop papier in een machteloos gebaar tegen de muur. Hij kaatste terug en stuiterde een hoekje in.

Jade bukte zich, streek het vel glad en begon te lezen.

“Hij laat zijn pappie geld sturen. Wat een loser.” Het klonk schor.

Amber haalde diep adem. “Ja, ik begin me ook af te vragen wat ik ooit in die arrogante bal gehakt gezien heb.”

Maar dat meende ze niet. Vincent was leuk, een prachtige man met glanzende blonde haren en blauwe ogen als diepe meren. Ze was al maanden verliefd op hem geweest.

Zij, de sportieve Havo 5 scholiere, was stapelgek op HET stuk uit V-6. Hij zag haar natuurlijk niet staan. De V-6 leerlingen voelden zich te goed om met iemand van de Havo om te gaan. Dat was zo’n beetje traditie op het gerenommeerde Jacob van Maerlant Lyceum.

Maar toen waren ze samen in de galacommissie terechtgekomen, Vincent en zij. Dat was ook zo’n traditie. De examenklassen staken de koppen bij elkaar om de examenstunt en de feestelijke gala-avond te organiseren.

Zo had ze Vincent beter leren kennen. En hij haar.

Ze glimlachte wrang. Vincent wist altijd precies wat hij wilde en was bereid om daarvoor te knokken.

Na een tijdje wilde hij háár.

Ze had de boot proberen af te houden, maar dat werd steeds moeilijker. Vincent was doelgericht bezig om haar te versieren met lieve briefjes en bosjes rozen. Zij werd steeds verliefder en ook nieuwsgierig. Heel nieuwsgierig naar hoe het zou zijn om met een man ‘all the way’ te

gaan, zoals dat zo mooi in de meidenbladen heette.

Vincent zag er zo geweldig uit op die zwoele avond van het gala. Hij droeg een perfect passend, gitzwart rokkostuum met een wit overhemd en een zwart James Bond vlinderdasje. Hij straalde alles uit wat zij zo bewonderde. Mannelijkheid, macht, charme...

Alle meisjes zwermden om hem heen als bijtjes rond een pot met honing. Maar Vincent had al zijn aandacht bij haar. Zij was de Koningin van het Bal in haar prachtige lange avondjurk. Daar paste natuurlijk champagne bij, ijskoud, prikkelend en veel.

Té veel...

Hand in hand waren ze naar de tuin achter de school gelopen en op een stil plekje onder een uitbundig bloeiende pioenroos was het gebeurd. Ze had eerst niet eens in de gaten gehad, dat Vincents kusjes en zijn strelingen in heel wat anders ontvaardden, zo onervaren was ze nog. Toen, in een flits van pijn, was het condoom gescheurd.

Ze had er ook nog zenuwachtig om gelachen. Om dat rare geluid... Maar vooral om het onwennige van de gênante toestand.

Vincent had met haar mee gelachen en gezegd dat het niet erg was. De eerste keer werd een meisje nooit zwanger, dat condoom was alleen voor extra veiligheid en tegen enge ziektes. Maar zij waren immers alle twee kerngezond. Hij had een nieuwe gepakt en zijn warme lippen op die van haar gedrukt. En zij was alles om zich heen vergeten.

Amber beet op haar lip. Ze was zo verliefd geweest. Zo ongelofelijk naïef en zo verschrikkelijk boven haar thee-

water.

“Wat ga je nou doen?” onderbrak Jades zachte stem haar herinnering.

“Dat geld terugstorten natuurlijk,” zei Amber opeens fel. “Ik hoef zijn footje niet.”

Jade hield haar hoofd een beetje schuin en wees naar Ambers buik. “Ik heb het niet over die centen. Ik bedoel... Je wordt al hartstikke dik.”

Amber kneep haar lippen op elkaar in machteloze frustratie. “Ik weet het niet,” fluisterde ze. “Ik weet het niet meer.”

“Je bent zeventien. En zo wordt dat niks op de catwalk.”

Zonder het te beseffen streelde Amber over haar buik. Jade had gelijk. Zeventien was veel te jong. Nu Vincent haar in de steek liet, had ze geen keus meer.

Ze snoof. Had ze nou echt gedacht, dat Vincent er voor haar zou zijn? Dat hij snikkend van ontroering op het eerste het beste vliegtuig zou springen en dan aan zou bellen met een grote bos gele rozen in zijn ene hand en een piepklein doosje van een dure juwelier in de andere?

Romantische idioot die ze was. Zo werkte het niet in het echte leven en zeker niet met een jongen als Vincent. Dat was een vrijbuiters. Een vent die aan elke vinger wel twintig meisjes kon krijgen. Suffe meisjes, net als zij. Meisjes die niet tegen alcohol konden en dan toch maar door bleven drinken. Om *erbij* te horen. Toen ze met hem was meegelopen, had ze ervan genoten om de jaloeze blikken van haar klasgenoten in haar rug te voelen prikken. Ze hoorde er straks helemaal bij, bij dat clubje meiden, die ‘er’ alles al van wisten.

Net als Jade.

Amber blies een losse haarlok van haar wang en veegde die vervolgens zonder nadenken achter haar oor.

Want moest ze nou doen?

Tja, zelfs al had Vincent een heel andere brief gestuurd, dan nog had ze weinig keus gehad. Zeventien was immers veel te jong om je voor eeuwig aan iemand te binden.

Bovendien lagen de tickets voor de vlucht naar Miami op het kastje.

Onwillekeurig legde ze haar hand weer op haar buik. Ze was al voor eeuwig met Vincent verbonden. Ze droeg zijn kind.

Even flitste er een beeld door haar geest. Van een heus baby'tje met piepkleine vingertjes en heldere blauwe oogjes, die haar vol vertrouwen aankeken.

Vertrouwen...

Ze huiverde.

Ze was moeder. De moeder van Vincents kind. Ze zou altijd moeder blijven, wat ze ook zou beslissen. Dit kleine wezentje was echt. Het leefde in haar buik. Ze voelde er nog wel niks van, maar als ze niets deed, dan liep ze binnen de kortste keren achter een kinderwagen.

Een blauwe kinderwagen met zelf geborduurde lakentjes erin en zo'n leuk gekleurd balletjesding aan de voorkant. Ergens diep in haar hart hoorde ze de mensen al tegen haar praten:

“Wat leuk, Amber. Heb je een oppasje?”

Of: *“Wat een schattig hummeltje, Amber. Ik wist helemaal niet dat je tante Wies in verwachting was. Het is me wat op haar leeftijd.”*

Nee, dat kon echt niet.

Maar dat andere, dat afschuwelijke, dat kon ook niet.

Er ging een heftige rilling door Amber heen. Het voelde alsof er iets ijskouds en gruwelijks over haar rug kroop.

Dood. Dat lieve kleine wezentje. Haar kindje. Dood.

Dood of leven.

Daar kon zij toch niet over beslissen? Dat was toch niet aan haar?

Maar haar reis naar Amerika dan? Die zou ze letterlijk op haar buik kunnen schrijven, als ze het kind liet komen. En op een zwanger fotomodel zat ook niemand te wachten. Toch?

Maar hoe moest dat dan?

“Gewoon even naar de dokter en dan is alles weer normaal,” zei Jade, alsof ze gedachten kon lezen.

Was dat echt zo?

Vanmorgen hadden ze samen op het internet foto's zitten bekijken. Het was nog helemaal geen baby. Alleen een vormeloos klompje cellen. Daar hoefde je toch geen drama van te maken? Dat deed Vincent ook niet.

Vincent. Even was het alsof ze zijn stem kon horen. Arrogant. Ongeïnteresseerd. *“Heb je het al laten doen? Of moet het nog?”* Vincent was de vader en die had zijn mening al klaar.

Wat zat zij dan eigenlijk stom te zaniken? Dat kwam vast van de hormonen. Die maakten haar compleet in de war. Gisteravond had ze zomaar tante Wies haar breiwerkje gepakt.

Insteken, omslaan, doorhalen, af laten glijden.

Nooit geweten, dat breien zo leuk was.

“Je moet dat geld van Vincent aannemen,” klonk Jades stem van heel ver. “Dan hoeft tante Wies ook nergens over te horen. Die springt uit haar vel, daar kun je op wachten.”

Amber schudde heftig haar hoofd. “Nee,” barstte ze uit. “Ik wil niks meer met die ellendeling te maken hebben.”

Maar dat was niet waar. Ze was nog steeds verliefd op hem. Nee, het zat dieper, ze hield van Vincent. En ze hield ook van zijn kindje.

Ze legde haar handen beschermend op haar buik.

Jade schudde zuchtend haar hoofd. “Het is nog helemaal geen baby. Doe niet zo sentimenteel, Amber. Je vergooit je hele toekomst met die onzin.”

“Ik kan Vincent opbellen,” fluisterde Amber. “Hij heeft het vast niet goed begrepen.”

Verdraaid, dat had ze toch al veel eerder moeten doen? Wat had haar bezielde om als een stom schaap op zijn brief te gaan zitten wachten?

Zonder het te merken begon Amber op een losse haarlok te zuigen. Ze wist best waarom ze niet had opgebeld. Ze was bang dat ze zou gaan stotteren of zich op een andere manier belachelijk zou maken.

Normaal was ze niet zo op haar mondje gevallen, maar nu... Dit was zo raar. Hoe vertelde je iemand die je eigenlijk amper kende, dat hij *vader* zou worden van je ongebo- ren kind?

Ze liet de haarstreng los en knaagde met haar tanden aan een loszittend hoekje van haar nagel.

Een email sturen had ze helemaal niet aangedurfd. Je wist immers maar nooit wie er allemaal op zo'n computer zat

mee te lezen.

De nagel scheurde af en Amber schrok op. “Au, dat doet pijn, zeg.”

Jade sloeg haar arm beschermend om haar zusje heen. “Ik help je wel. We gaan samen naar die kliniek. Ik blijf bij je, de hele tijd. Dan heb je misschien een paar dagen buikpijn, maar dan is alles weer goed.”

Amber knikte langzaam. Ja, ze moest gewoon weer even naar de dokter, zeggen dat ze een beslissing had genomen en dan op een holletje naar die kliniek.

Natuurlijk ging ze het laten doen. Anders was haar leven voorgoed verpest.

Ze had het onvermijdelijke al veel te lang voor zich uit geschoven. Omdat ze stiekem hoopte dat ze op een morgen wakker zou worden met een platte buik.

Suffe dromer die ze was. Ze ging nu meteen bellen voor een afspraak!

Ze strekte haar rug en er spoelde een bijtende golf van misselijkheid over haar heen.

Zonder nog wat te zeggen, spurte ze de wc weer in.

HOOFDSTUK 1

Soest, mei 2005

Het was ijskoud in de sterielwitte behandelruimte, maar Amber lag te zweten op de keiharde onderzoekstafel.

Haar voorhoofd gloeide koortsig en haar voeten waren stijf door de rare houding waarin ze van de grond hingen.

Haar ogen gleden angstig over het met een witte doek bedekte instrumententafeltje naast haar.

Glimmende enge haakjes, lange ijzeren pennen, vreemdgevormde tangen, en messen. Heel veel glanzende messen. En een gemeen, vlijmscherp zaagje.

Daar gingen ze straks haar kindje mee in stukken hakken. Dan was het dood. En dat was haar schuld.

Iemand spoot iets ijzigs op haar gezwollen, warme buik.

Het deed pijn. Ontzettende pijn. Alsof al die akelige messen achter elkaar in haar buik gestoken werden.

“We doen nog even een echo, juffrouw.”

Jade kneep in haar hand. “Nog even dan is het voorbij. Even volhouden, Amber.”

Een stem boven haar hoofd. “Dokter? Dokter Wiegers? Wilt u even kijken?”

Energieke voetstappen kwamen haastig naderbij.

Ergens hilde een baby. Een jammerend, ijl geluid.

“Nee toch?” fluisterde Jade.

“Is er iets?” vroeg Amber. Ze probeerde omhoog te komen, maar een kille hand hield haar tegen. En de pijn. Die vlijmende krampen in haar enorme opgeblazen buik.

“Het zijn er twee,” schreeuwde Jade ineens. “Er komt er nog een!”

De baby begon opnieuw te krijsen, dit keer vlakbij haar oor.

“Twee?” kreunde Amber verbijsterd. “Twee?”

Een kalme stem moedigde haar troostend aan, ergens aan het voeteneinde. “Pers maar rustig mee, je kunt het wel. Toe maar. Nog even.”

Alweer die pijn, die bijna ondraaglijke steken.

Het snerpende geluid van een cirkelzaag kwam ineens razendsnel dichterbij.

De gillende baby rochelde en stopte abrupt met huilen.

“Nee!” gilte Amber en ze begon woest met haar armen om zich heen te slaan. “Nee! Laat me los! Ik wil mijn kindje! Laat mijn baby met rust!”

“Amber, Amber nou toch. Wordt eens wakker, meisje. Wat heb je toch steeds?”

Er schudde iemand aan haar arm. Een warme hand aaide over haar voorhoofd.

Tante Wies. Daar was tante Wies. Nu kwam alles goed.

“Gaat het weer?” vroeg tante Wies. “Zal ik een beker warme melk voor je halen?”

Amber knikte bibberig, draaide zich op haar zij en gebruikte het kussen om zich moeizaam omhoog te druk-

ken.

Die ellendige nachtmerrie.

Dat was nou al de derde keer deze week. Waar kwam dat nou van? Je zou toch verwachten dat ze al die toestanden na tien jaar weleens verwerkt had.

Maar haar onderbewuste was er blijkbaar weer volop mee bezig.

Amber veegde het klamme zweet van haar voorhoofd en drukte haar hand op haar platte buik. Het was ook allemaal zo echt geweest. Zelfs die afschuwelijke pijn. Net of ze daar weer lag te creperen. Op dat rottige, keiharde bed. Gestommel op de trap kondigde de haastige terugkeer van een zwaar hijgende tante Wies aan.

“Zo, kijk eens meisje,” pufte ze. “Warme melk.”

Amber glimlachte dankbaar. Voor tante Wies was het leven vaak simpel. Waar je ook last ook last van had, hoofdpijn, buikkramp, of zelfs een zere teen, tante Wies kwam met haar favoriete warme drankje aanzetten.

Alleen tegen tantes astma-aanvallen was het geen remedie.

Daar hielp niks tegen. Arme tante Wies.

Amber zette het kussen rechtop tegen het hoofdeinde van het bed en leunde er tegenaan.

Met kleine slokjes nipte ze aan de beker.

“Het is die brief, hè?” zei tante Wies en ze haalde diep adem. “Van die man. Die vader. Je bent bang voor hem. Daarom lag je zo te gillen.”

Amber haalde zo losjes mogelijk haar schouders op. “Welnee, Vincent kan me helemaal niks doen. Niet na al die jaren nog.”

Tante Wies liet haar door de medicijnen opgeblazen lichaam voorzichtig op de rand van het bed zakken en ze keek Amber met fonkelende groene ogen verontwaardigd aan. Haar volle rode wangen waren nog roder dan anders. “Het is een schoft,” bitste ze. “Om jou zo overstuur te maken.”

“Hij is wel hun vader.”

Tante Wies snoof minachtend. “Mooie vader is dat. Laat nooit wat van zich horen. Trekt zich nergens wat van aan en dan ineens schrijft hij zo’n rot brief.”

“Zo erg was het nou ook weer niet. Het was eigenlijk best een aardige brief.”

“Ja, ja,” mompelde tante Wies op een toon van *Maak dat de kat maar wijs*.

Ze wilde nog meer zeggen, maar kreeg de kans niet.

“Mama,” riep een slaperige meisjesstem. “Mama, ik heb dorst.”

“Ik ga wel,” zei tante Wies en ze stond op.

“Nee, laat maar. Ik moet toch even plassen. Gaat u maar lekker weer naar bed.”

Wies knuffelde Amber en liep moeizaam de slaapkamer uit.

Amber keek haar heel even na. Lieve tante Wies. Ze was altijd zo zorgzaam en hulpvaardig voor iedereen. Terwijl ze het nu zelf zo moeilijk had met die slopende ziekte.

“Mama!”

Amber sloeg het vrolijk gekleurde dekbed van zich af, deed haar sokken aan en liep met soepele passen naar de kinderkamer.

Daar zat Noortje rechtop in bed. Haar teddybeertje stijf in

haar armen geklemd. Er hing een rode haarlok over zijn geelbruine oor. Twee grijze ogen keken Amber verwijtend aan. “Jij maakt herrie, mama.”

“Ik heb akelig gedroomd,” bekende Amber met een verontschuldigende glimlach. “Dat hebben we allemaal wel eens.”

“Zat er een boze wolf onder je bed?” informeerde Noortje vol interesse en ze stak haar duim in haar mond.

“Welnee.” Amber ging naast haar dochttertje op bed zitten en knuffelde haar. “Boze wolven wonen niet in mensenhuisen. Dat weet je best.”

“Ik heb dorst,” zei Noortje en ze wees naar het lege glas op haar nachtkastje. Er zat een vrolijke sticker op het glas. Een plaatje van een bruin beertje met een grote bos felrode ballonnen in zijn harige poot.

Amber pakte het glas. “Tot uw orders, mevrouw,” bromde ze en liep naar de badkamer. Daar spoelde ze het glas zorgvuldig om en vulde het met fris water.

“Zo, kijk eens, drink maar lekker op,” zei Amber even later en ze ging weer op het bed zitten.

Glimlachend keek ze toe hoe Noortje het glaasje bijna in één teug leegdronk.

“Mag ik meer?” vroeg Noortje en ze duwde het glas alweer in Ambers hand.

“Nee, jij gaat nou weer lekker slapen, Noor. Als we te veel kletsen, wordt je broertje straks ook nog wakker.”

En dan liep zij de rest van de nacht voor ober te spelen en daar had ze niet veel zin in. Ze moest morgen weer vroeg uit de veren.

Ze stopte Noortje in, gaf haar een kusje op haar wang en

boog zich toen nog even over het andere bed waar een blond jongenskuifje boven de dekens uitstak.

Amber lachte vertederd. Reinier sliep vast. Heel wat dieper dan zijn zusje, die haar geregeld uit haar slaap haalde. Maar ja, dat kon ze het kind moeilijk verwijten. Ze droomden immers allemaal weleens eng.

Zij ook... Ze slikte moeizaam om de opkomende tranen tegen te houden. Het had maar zo weinig gescheeld of ze waren er niet geweest, haar kindertjes.

Nadat ze Vincents brief die ellendige ochtend in honderden stukjes gesnipperd door de wc had gespoeld, was ze alle nodige nummers gaan bellen.

Op de dag van de afspraak was ze zelfs nog met het lood in haar schoenen op weg gegaan naar de abortuskliniek. Maar bij de ingang had ze opzij moeten stappen voor een huilende vrouw, die net naar buiten kwam. De vrouw had een lijkbleek, van pijn vertrokken gezicht, waarin twee rode, opgezwollen ogen vreemd afstaken. En ze liep alsof ze na een enkel nachtvorstje het ijs aan het uitproberen was.

In een flits had Amber zichzelf gezien, hoe ze daar straks ook zo volledig verwoest naar buiten zou komen. Met een akelig lege buik. En ergens in dit dreigende donkere gebouw zou er in een fel verlichte witte ruimte een steriel metalen bakje staan. Met een bloederig, dood minikindje erin.

Zij wilde haar baby'tje vermoorden, terwijl ze nog niet eens een mug dood kon slaan. Ze was hartstikke gek.

“Ik ga naar huis,” hoorde ze zichzelf in gedachten weer tegen Jade zeggen. Jade, die zo heel anders was. Jade was

dol op kinderen, maar Jade zag niks verkeerd in het fenomeen abortus. Nog steeds niet.

“Doe niet zo raar, Amber,” had Jade geantwoord. “Het is logisch dat je tegen de ingreep opziet, maar je moet er heus even doorheen.”

Je moet er heus even doorheen...

Het zinnetje echode door Ambers hoofd terwijl ze naar haar kinderen keek.

Diezelfde nacht waren de akelige dromen begonnen. Telkens weer maakte ze in haar slaap de gruwelen van een abortus mee die ze helemaal niet had laten doen.

Na de bevalling waren de nachtmerries alleen maar realistischer geworden tot ze na een jaar eindelijk vanzelf waren opgehouden.

En nu was de afschuwelijke droom ineens weer terug.

Waarom? Had Vincents tweede brief alles weer opgerakeld? Was ze bang dat ze Noortje en Reinier alsnog kwijt zou raken?

Maar dat was pure onzin. Vincent mocht dan wel hun vader zijn, hij had geen enkel officieel recht op ze.

Vader onbekend stond er in de geboorte-akte en zo moest ze het maar houden.

Ze gaf Reinier zachtjes een kusje en knuffelde ook de intussen in slaap gevallen Noortje nog even voor ze het licht uitdraaide en naar haar kamer terugliep.

Ze stapte in bed, trok het beddengoed bijna over haar hoofd, deed haar ogen stijf dicht en probeerde welbewust in slaap te vallen door schapjes te gaan tellen.

Maar dat werkte niet. De blatende schapenkoppen veranderden al snel in Vincents gezicht en de beesten hadden

allemaal een nette crèmekleurige envelop op hun blonde vacht geplakt.

En hoe harder zij probeerde om zich te ontspannen, des te meer verkrampte ze.

Vincent.

Wat moest Vincent van haar? Na al die jaren?

Met een heftige beweging sloeg ze het dekbed weer van zich af, knipte het licht aan en trok het laatje van haar nachtkastje open.

Ze viste Vincents brief tussen de rekeningen uit en vouwde hem open.

Hallo Amber,

Je zult wel verbaasd zijn om een brief van mij te krijgen, maar eerlijk gezegd was ik ook erg verbaasd. Een wederzijdse vriendin heeft me iets verteld, waar ik heel erg van geschrokken ben.

Ik ben vader. Van twee kinderen nog wel. Waarom heb je me dat nooit verteld? Dan hadden we toch voor de geboorte nog kunnen trouwen?

Nu heb je alles alleen moeten doen en dat spijt me zo voor je.

Je reis naar Amerika is in de soep gelopen en die modeshow waar je zo voor had gevochten, is ook niet doorgedaan. Erg rot voor je.

Maar ik hoorde ook dat je via een avondstudie je VWO-diploma hebt gehaald. En nu studeer je in deeltijd psychologie. Knap van je.

Maar ondertussen sta je in de winkel van je tante ook nog de hele dag lappen stof en naaigaren te verko-

pen. Ik kan me niet voorstellen dat je het leuk vindt om winkelmeisje te zijn. Een mooie, ambitieuze vrouw als jij.

Ik wil graag eens met je praten. Je kunt me bellen op onderstaand nummer.

Groeten van Vincent.

PS: Geef Noortje en Reinier een knuffel van hun vader.

Advocatenbureau Bering & Partners,

Uw specialist in strafrechtzaken,

Mr. V.M.W. Bering, advocaat.

Een mooie, ambitieuze vrouw als zij...

Wist Vincent veel! Zo mooi was ze niet meer. Het zware vrachtje had haar een lelijk uitpuilend buikje bezorgd, dat ook nog vol met zwangerschapsstriemen zat. En hoe ze ook haar best deed met sit-ups en andere buikspieroefeningen, de vetrollen bleven gewoon zitten. Haar hadden ze echt niet meer nodig op de catwalk.

Haar ogen gleden over het bijna dreigende briefhoofd en ze voelde haar hartslag versnellen. Wat wilde Vincent van haar?

Waarom had hij dit officiële briefpapier gebruikt voor een privé-brief?

Om haar te imponeren? Of bang te maken?

Ja, dat kon haast niet anders. Iedereen die zo'n envelop op zijn deurmat vond, zou minstens even schrikken.

Strafrechtspecialist.

Dan kreeg je toch Kafkaïaanse visioenen van vergeten parkeerbonnen, door rood licht rijden en de meest gruwe-

lijke verzonnen aanklachten op je netvlies.

Hij had nu pas gehoord over zijn kinderen? Daar geloofde ze niks van. Heel Soest wist er immers van. Dat kreeg je als je tante een drukbeklante winkel had waar voornamelijk vrouwen kwamen.

Vincents kantoor was in Amersfoort, dat lag om de hoek. Daar ging half Soest ook uit op de zaterdagavond.

En wie was die *wederzijdse vriendin* dan wel? Dat kon elke winkelklant zijn. Hoewel... Haar studie psychologie had ze niet aan de grote klok gehangen. Daar wisten maar een paar mensen echt iets van.

En als het waar was, wat ze dacht... Dat Vincent al jaren geleden gehoord had dat hij vader was, waarom zocht hij dan nu pas contact met haar?

Er moest wat achter zitten. Maar wat?

Vincent een beetje kennende, was het weinig goeds. Als ze deze brief nou ook eens door de wc spoelde, net als zijn vorige?

Ze kon toch altijd net doen of ze niks gekregen had.

Maar was dat wel eerlijk tegenover de kinderen? Hadden die geen recht op een vader?

Haar kinderen hadden al heel jong begrepen, dat zij uit een ander soort gezin kwamen dan het doorsnee klasgenootje.

Zelfs op de peuterspeelzaal werden er cadeautjes in elkaar geknutseld voor speciale gelegenheden zoals moederdag. Maar dat gaf natuurlijk al heel vroeg de nodige vragen rond de vaderdag. Ze had het altijd met de juffen opgelost door Noor en Reinier iets voor tante Wies te laten maken, hoewel dat soms ook weer voor de nodige misverstanden

had gezorgd.

Eén van de andere moeders had zelfs een keer nieuwsgierig gevraagd of zij nou zo'n lesbisch huwelijk had met tante Wies.

Hoe kwam zo'n trien erbij? En dat ze dat soort onzin dan ook nog glashard *en plein public* stond rond te bazuinen, maakte haar helemaal furieus.

“Hoe durft u zoiets te zeggen waar de kinderen bij zijn?” had ze boos gereageerd. “Tante Wies is hun oma.”

Het gezicht van het mens was één vraagteken geworden.

“Hun oma? Waarom noemen ze haar dan tante Wies?”

“Omdat ik haar tante Wies noem, dat lijkt me logisch,” had ze fijntjes gezegd.

Wat ging het dat mens aan, dat tante Wies haar pleegmoeder was?

Niks toch.

Maar de kinderen kon ze zo natuurlijk niet blijven afscheppen. “Waarom hebben wij geen papa?” had Noortje toevallig vorige week nog gevraagd. En ze had maar weer geantwoord, dat sommige kindjes wél een papa hebben en andere niet.

“Zo gaat dat nou eenmaal in de wereld, Noor.”

Amber legde Vincents brief weer in de la. Het zou vast niet lang meer duren voor Noor geen genoeg meer nam met zulk soort doodoeners. Noortje was intelligent en slim. Tante Wies noemde dat *voorlijk*.

En dan? Wat moest ze dan tegen het kind zeggen?

‘Je papa wilde graag contact, maar ik heb zijn brief verscheurd’.

Dat kon ze toch eigenlijk ook niet maken?